

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

**nr. 13.028 van 4 oktober 2018
in de zaak A. 225.987/XIV-37.797**

In zake : XXXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Julien Hardy
 kantoor houdend te 1400 Nijvel
 rue des Brasseurs 30
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN
EN DE STAATLOZEN

Het cassatieberoep, ingesteld op 23 augustus 2018, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 206.884 van 17 juli 2018 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het administratief dossier is op 29 augustus 2018 aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State’.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

1. Zoals in het bestreden arrest terecht wordt gesteld, kan uit artikel 23.2 van de richtlijn 2011/95/EU van 13 december 2011 van het Europees Parlement en de Raad inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor

vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming geenszins worden afgeleid dat het loutere gegeven dat een familielid als vluchteling werd erkend met zich meebrengt dat de andere leden van het gezin een automatisch afgeleide vluchtelingenstatus zullen genieten. Daarbij wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen erop dat artikel 24 van die richtlijn wel bepaalt dat gezinsleden van een persoon die internationale bescherming geniet maar die zelf niet in aanmerking komen voor dergelijke bescherming aanspraak kunnen maken op een verblijfstitel. Zoals reeds in de aanvankelijk bestreden beslissing werd opgemerkt, dient verzoekster daartoe “de in de Vreemdelingenwet voorziene procedures aan te wenden”. Wat betreft verzoeksters vermeende afhankelijkheidsbanden en kwetsbare situatie wordt in punt 2.4.19 van het bestreden arrest terecht gesteld dat “[h]et doel van de asielprocedure [...] niet [is] om het recht op eerbiediging van het gezinsleven te horen bevestigen doch wel om na te gaan of de vreemdeling bescherming nodig heeft tegen mogelijke vervolgingen in het land van herkomst of ingevolge het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in het geval van een terugkeer ernaartoe”. Het eerste middel is kennelijk ongegrond.

2. In het bestreden arrest wordt gesteld dat van verzoekster genoegzaam mag worden verwacht dat zij haar Eritrees staatsburgerschap kan aantonen en dat zij geen nuttige verklaring heeft voor het feit dat zij haar verblijf in Ethiopië niet kan documenteren. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwijst daartoe naar de informatie betreffende de verplichte registratie van vreemdelingen in Ethiopië waaruit Eritreeërs enkel voordeel halen “nu hun wettelijke status [...] beter is dan alle andere vreemdelingen die in Ethiopië verblijven” zoals die wel degelijk terug te vinden is in het administratief dossier, hetgeen ook blijkt uit de door verzoekster in het middel aangehaalde passage uit de COI Focus: Ethiopië, situatie van Eritreeërs in Ethiopië van 21 januari 2015. Dat in het administratief dossier niet zou zijn vermeld dat “er een wettelijke verplichting voor een vreemdeling bestaat om zich bij de kebele te laten inschrijven” en dat “[d]e administratie op het niveau van de kebele [...] niet eens [wordt] vermeld in het ganse document” doet geen afbreuk aan het voorgaande en kan de strekking van het bestreden arrest niet hebben beïnvloed. Verzoeksters kritiek in het tweede middel kan dan ook niet tot de cassatie van het bestreden arrest leiden.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.

2. Verzoekster wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op vier oktober tweeduizend achttien, door:

Carlo Adams,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,

bijgestaan door

Joris Casneuf,

griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Carlo Adams